

Január 2020

Hviezdoslavov Kubín

Nový rok 2020 sa rozbehol vo veľkom. V podstate, ako obvykle, ani nestíham sledovať, ako sa mínajú dni. Január sa niesol v opravovaní známok pre Millu a makaní pre Arlana. Milla naozaj zamakala a nakoniec bola spokojná, lebo sa jej podarilo mať 2-ku iba zo slovenčiny, ktorú nemá rada. Nedivím sa jej. Na začiatku mesiaca prišli aj výsledky Monitoru. Matika takmer na 90% a slovina na 57%. Bola sklamaná. Hm, aj ja, lebo sa v lete na to pripravovala a mala som pocit, že to dá. Nervozita však spravila svoje. Nevadí. Nevieť koľko krát prevrátila oči, keď som sa jej pýtala, či je pripravená na písomku, alebo, kedy sa pôjde prihlásiť.

Arlie mal tiež testy a písomky, ale ešte to bolo také bez stresu. Dokonca ma úplne prekvapil, keď dal posledné 2 slovenské diktáty na jednotku a písomku tiež. Spravil to ľavou zadnou. Okrem toho sa mal pripraviť na Hviezdoslavov Kubín. V chvate som vybrala knižku: „Medveď, čiže Brum“. Jednoduchá kniha s peknými obrázkami. Každý deň sme dali 1 dlhšiu strofu a stopkami som merali, či sme dosiahli požadované 2 minúty. V

deň recitovania plakal, nechcel ísť do školy. Keď som ho poobedie vyzdvihla, povedal mi, že sa prihlásil hneď 1., aby to mal rýchlo z krku. A ani sa nepomýlil. Pani učiteľka bola milo prekvapená a samozrejme, že spokojná. Arlan tiež, zbavil sa strašiaka.

Tú istú knihu si potom vybrala aj Milla. Trochu detská, ale učiteľka hádam tiež nebude protestovať. V ten večer, ako sa ju Milla začala učiť, ma prekvapila Gwen. Postavila sa doprostred obývačky a dala:

„Kaissa Haponnen, Medveď, čiže Brum. V tomto lese spali medvede zimným spánkom. Všetky okrem jedného, ten medveď sa volal Brum.“ A mlela ďalej.... „Výborne,“ zasmiala som sa: „Budúci rok sa nemusím učiť. Stačí, keď si to zapamätáš.“ A tak celá rodina recituje Bruma. Aj tato, hoci nechcel, vie verklikovať nejakú časť.

V januári mi prišiel report z Čínskej skúšky. Na moje prekvapenie vyzeral tak isto, ako tie predchádzajúce, s jediným malým rozdielom. Pod tabuľkou bodov chýba poznámka, koľko bolo treba bodov na prejde. Takže mám 194 bodov (na prejde bolo treba 180), a pri jednej časti mám 59 bodov. Nikto nevie, že mi chýbal 1 bod na prejde. A ani sa nad tým nebudem zamýšľať, ani nad opravnou skúškou. Som spokojná takto. Mám papier, skúška spravená. Hotovo. Som rada. Už len treba začať niečo aj robiť, aby som všetko nezabudla ☺

Už dávno som chcela chodiť na kreslenie. Jasne, že čas nebol, ani spôsob na riešenie detí počas kurzu. Alebo sa mi možno nechcelo hľadať riešenie. Jeden z kurzov, čo sa koná v Stupave sme nakoniec s Millou navštívili. Je raz do týždňa neďaleko Adriky, ktorá medzitým stráži Arlana a Gwen, čo sú zničení po hodine parkúru. Keďže sa v stredu kumulujú aktivity, Gwen kratší deň a spoločný nákup, a všetky 3 deti majú parkúr, je to ubehaný deň. Ale ten relax pri farbičkách s Inkou stojí za to. Prvé 2 hodiny sme kreslili

portréty s akvarelovými farbami. Inka nám pekne pomaly vysvetľuje teóriu a my ju nasledujeme. Milla bola so svojím 1. dielom spokojná. Zavesené je pekne v ráme na chodbe, ako darček k mojim narodeninám. Ja som si tiež dala tvár, ktorá mala čínske črty...úchylka. Postupne by som chcela prejsť perspektívu a tieňovanie. Uvidíme, ako sa nám to podarí. Milla sa na 3. hodine rozčúlila, že je Inka kecá do práce a viacej sa jej páči, keď si to robí podľa seba. Po hodine hnevu, však sama prišla na to, že výsledok je pekný. Hm, som zvedavá, či bude otvorená a bude počúvať bez urážania sa.

Gwen s Arlanom tiež veľmi pekne kreslia. Možno by sme budúci rok mohli ísť na otvorený kurz v Záhorskej Bystrici.

Šiška párty

Už niekoľko mesiacov som rozmýšľala nad rodinnými tradíciami. Nejako mi chýbajú. Odišli spolu s maminou a Borkou. A tak som sa rozhodla zorganizovať „šiška párty“. Deti sa tešili. Kilo cesta nakyslo cez

okraj veľkej misy a mohli sme v sobotu doobeda začať. Potom, ako som vykrojila prvú, mi Gwen oznámila, že: „Ale, nevyzerá ako donat z obchodu.“ Načo zobrala vykrajovačku a vykrojila dieru v strede. „Tak, takto vyzerá donat!“ dodala spokojne. Ja som išla presne podľa spomienok s Borkou. Vykrojiť, uložiť hore bruchom na utierku a prikryť. Po 2 hodinách mi 50 šišiek pekne nakyslo. Polka bola prázdna, polka s makovo-slivkovou plnkou. Vysmažili sme ich veľmi rýchlo a čakali na hostí. Macka, Kača, Taráň, ocino a dokonca prišiel i Pajdo so Zuzkou. Šišky akoby boli presne vyrábané. Ostala iba 1. Cítila som sa dobre. Myslela na Borku, mamu a na to, že vekom asi potrebujem tradície. Nech žije nová tradícia „šiška párty“!

Február 40-tka a prekvapenie

Týždeň po šiškách ma čakali narodeniny. Padli presne na nedeľu. Magický dátum 02.02.2020 sľuboval niečo zázračné. A ja som naozaj niečo zázračné aj očakávala. Vedela som, že tato na niečom pracuje, ale chcela som sa nechať prekvapiť. V sobotu ráno som sa po dlhom spánku zobudila, aby som počúvala zvukom prázdneho domu. Nikto. Nevadí, aspoň som mala čas poupratovať aj zákutia, ktoré som ešte vôbec nepoupratovala. Slávi mi telefonicky oznámil. „Bud' o 13h30 nachystaná. Zober si plávky a nejaké šaty na večer.“

V mojej hlave sa odohrával nádherný večer pri sviečkach, ladnom tanci a dobrom víne.

Keď po mňa prišiel, nechala som mu otvorenú tašku, aby si do nej hodil svoje oblečenie, čo aj spravil. V aute mi natiahol na oči čiapku a najbližších 20 minút som tápala, kam ídeme. Na parkovisku mi čapicu zobral a boli sme pred hotelom Spark, 20 minút od Stupavy. Začekaná som mala pred očami pekný víkend... keď som si uvedomila, že niekto spieva. Bez okuliarov som zaostrila, aby som

zistila, že na poschodí stoja ženy...moja priateľky...rôzne, ktoré sa vôbec nepoznajú.... a spievajú upravenú verziu „Nenahradiťnej“.

Tato si ešte pozrel, ako mi gratulujú a potom mi iba oznámil: „Vyzdvihnem ťa zajtra poobede.“ Bolo mi ľúto, ale zároveň vo mne rástla zvedavosť, čo ma čaká. Dievčatá sa posadili do pohodlných kresiel, naliali mi šampanské a začali rozprávať o tom, ako sa mesiac dohadovali cez Whatsap. Nestíhala som otvárať oči a ústa, cez aplikáciu sa spriatelili, dohodli, zblížili, aj pohádali. Medzitým ich usmerňoval Slavo. Darovali mi kurz maľovania a poukážku do kníhkupectva. Nemala som čas uvažovať nad tým všetkým príliš dlho, každá z nich mi bola niečím blízka a nejako ma vyformovala. Ako je možné, že súhlasili s víkendom, kde sa navzájom nepoznali? O 15.30 sa začal wellness, sauny a masáže. 14 dievčat naskákalo do bazéna a sáun, niektoré nie na dlho, lebo o 17.00 prišli 3 vizážistky od Mary Kay, aby nás krásne naličili. Odvšadiaľ sa ozýval smiech, bez ohľadu na vek dievčat. Všetky sme chceli byť krásne a aj sme boli. Pri nádherne nazdobenom stole na večeru sme žiarili. Usmievali sme sa na someliera, ktorý nám robil prednášku o slovenských vínach a hneď na začiatku ma vyzval na boj. Malou sekerou som mala odľakliť vrch fľaše s perlivým vínom. Dostala som rukavice a pán sa diskretné vzdialil, aby som mu neublížila. A podarilo sa. Predpokladám, že fľašu nejak napíli....

A potom sme mali 3-hodovú večeru a kecali a kecali a kecali. Prestávku nám spravila iba torta. Tá 40-tka na nej mi vadila, ale zobrala som to so zdvihnutou hlavou. Krásne namaľovaná mám naozaj iba 2x20 ☺ Tato mi pripravil ešte jeden darček. Fotoknihu s

názvom „Story of extraordinary woman“. Musel pri tomto všetkom stráviť veľa času, uvedomovala som si. 40 rokov v pár stranách. Celý náš príbeh 2 ľudí, ktorí si prešli zaľúbením, zrodom lásky, ochladeniami a opätovnými zblížzeniami. Všetky naše príbehy.

Rozprávanie by nemalo konca, no, o 1 ráno sme boli už všetky unavené a šlo sa spať. Veľmi som nemohla. Všetok adrenalin mi nedal. Bola som šťastná a zároveň som viacej rozmýšľala nad mamou. Tešila som sa na ráno, kedy som ha hodila na masážny stôl a pán masér pochopil, že som nechcela vôbec o ničom hovoriť, iba oddychovať. Ostatné dievčatá išli do wellnessu, alebo si dali robiť manikúru, či pedikúru. O 12 sme dali obed, kde prišlo i pár mužov a Slavi s deťmi. Tváril sa nenápadne, skromne a najradšej by som ho celého vystískala. Aj deti mi chýbali a padlo dobre, že sme dali ešte 1 tortu od Petry spolu. Dievčatám sa odchádzalo ťažko, nové priateľstvá, chichot a sľub, že to ešte musíme zopakovať. Cesta autom bola tichá, aby som si užíval hudbu a uvedomovala som si, aká som požehnaná.

Paríž

Po pár dňoch mi už ani nevadilo, že mám 40. Nie je to ničím iným ako 30. Asi. Tešila som sa do Paríža. 2 dni služobky v Poissy a potom ma vyzdvihuje Diana. Večer v Poissy sme skočili do bretónskej reštiky Triskel na pohánkové slané palacinky a cider. Michal so Sebastienom sa na mňa pekne pripravili – vytlačili

veľkú pohľadnicu, kde bol odkaz od všetkých y ABP, dokonca aj od dievčat, ktoré so mnou už nerobia. Na druhý deň mi volal Slávi. Millu odovzdal do školy a Arlana s Gwen zabudol vyložiť do školy a zistil to až keď vychádzal v Bratislave. Deti ani necekli. Nechali sa odviezť a asi sa dobre nachechali. Slavomir potreboval dobehnúť stratený čas a dostal pokutu. Ale, keď mi volal, dobre sa na tom zabával... Poobede som mu radšej písala, aby nezabudol na žiadne dieťa ☺

Zvyšok času som strávila s Dianou Santilla u nich doma v Thoirry. Až na deťoch som si uvedomila, že sme sa nevideli 2,5 roka. Po našej hádke sme sa posledný mesiac v Číne nebavili. Mrzelo ma to dlho, ale nejako som cítila, že som si musela zastať svoju domácu Číňanku, aj keď to znamenalo stratu kamarátky. Prišlo mi to celé nefér....a Diana sa po 2,5 roku ozvala, aby sa ospravednila. Popravde, už som si nepamätala, prečo sme sa pohádali iba emócie, ktoré ostali živé, keďže som človek, ktorý málokedy ide do otvoreného konfliktu.

Zabudnuté, nevytiahla to ani jedna z nás. Užili sme si spolu nakupovani, kecanie a spomínanie. Prišla i Emmanuelle a na chvíľu som mala pocit, že som sa vrátila späť v čase.

Zo soboty na nedeľu som sa presunula do St. Germain en Laye. Pred 10 rokmi sme tam prišli iba s Millou, plní snov. Postupne pribudli ďalšie deti...a ja som mala potrebu sa vrátiť v čase späť, keď som mala 30 a verila som na večnú lásku.

Mestečko sa nezmenilo. Pred polnocou som sa ešte túlala po námestí. V uličke vedľa trhu spravili pekný Ibis hotel. Keď sme tam bývali, ešte tam bola zdravotná poisťovňa, kam som musela nosiť všetky účty, čo som zaplatila u lekárov.

Hneď v nedeľu ráno som skočila na tradičný trh a s úsmevom som sa prechádzala pomedzi miesta, kde som kupovala zeleninu, ovocie, ryby...

Neskôr som zabehla na ulicu kde sme bývali, za dom do lesa, kde sme zbierali s Arliem slimáky a kadiaľ sme sa denno-denne prechádzavali. Náš bunker v lese už nebol...zobral ho čas.